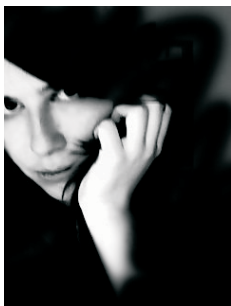

Наталя Чирка *Полювання на щастя*

Чирка Наталя народилася 1992 року в селищі Біловодськ Луганської області. Навчається в Біловодській гімназії. В 2007 році закінчила школу мистецтв по класу живопису. Захоплюється історією і мистецтвом. Перші публікації — в альманахах “Лугань” і “Перевал”.

* * *

буревії заметілі
у піщаних дюнах
спраглі голоси
і ковток води — прозоре
одне щастя
на усіх
відблиск міді
й золотої збруї
на охлялих конях
й витязях ясних
цей пісок
від нього не сховатись
у шпарину кожну знайде вхід
й ружа весняная
іудейська
зберігає чийсь прадавній слід

19 тр. 07

* * *

я не живу. я літаю мов птаха
з легень моїх виростають крила
а з серця виквітає кочережник
ноги зсихаються у пташині лапки
із шкіри виростає пір'я
моя пам'ять зникає з думками
які летять за вітром
я перероджуюсь
я вже не я, а птаха,
і розумію,
що нині я — ще більш я, ніж завжди
бо я є птаха
...а коли надходить час сіяття
я лечу кудись, бо нема в мене дому

і я з тих птахів,
що не сіють і не жнуть
а живуть щасливо
і я знову повертаюсь у не свій день
і чиясь рука зриває квітку
з якої розлітається пил
щоб зацвісти знову

7 чер. 07

Химери

у храмових химерах
ненависних
у лицях скривлених
у масках
що спокій бережуть священний
прекрасних храмів
мармурових лиць
приховане чиєсь глухе зітхання
прокльони і любов
і навіть кілька вбивств
вони, що дивляться зі стелі
що визирають між колон
їх душі
чорні і змарнілі
благословення шлють
й прокльон
крізь вітражі
йде промінь світла
лягає тихо на олтар
для них єдине лиш є світло —
то мідні дзвони і орган

17 чер. 07

“Осінне листя”

Дж. Е. Міллес

черленим щастям
в злотім обідку

чорним ботинком
на шнурівці
ясним волоссям
і лицем простим
у чорнім платті
учениці
рукам весни
збирати цеє листя
як доньці —
матір поховать
а в небі
(горизонт так близько)
вже спогади чиїсь летять

25 чер. 07

* * *

а в будинку в хащах
на окраїні
я бачу чись лице
в тіні дерев
у чорних норах вікон
привітно крикнути комусь слівце
хто там живе?
лиш самота
хто вигляда?
нужда і біднота

хмари надходять
над наше село
дощик ласкавий,
вітре лукавий
не обмініте
і омовіте
хату ви цю

25 чер. 07

* * *

а в небі над Аустерліцем
хороводи водять ластівки
це небо лазорево-ясне
і дзвінке немов криця
лиш очі заплющиш
і може
побачиш це небо
уже внизу
це небо ніяк не віщує
минулу гарматну грозу

25 чер. 07

* * *

я у довгій черкеській сукні
на поріг вийду тя проводжать

відкину я покривала пишні
і побачиш ти очі згубні
я буду в черкеській сукні
вийду тя проводжать на поріг
гляну униз під обрив
там, де синее море
а тебе вже ждуть сотні квадриг
вийду я до тебе на поріг
відкину я покривала пишні
і почувеш мій гучний сміх
мої каро-землянії очі
і губи — на смак як вишні
відкину я покривала пишні

ти побачиш мої очі згубні
що не бояться дивитись на тя
й не побачиш ти сліз, бо руки
прикриють їх мої марудні
і побачиш лиш очі згубні
я буду в черкеській сукні
із поясом гарусним
у золочених капцях
будуть мої натруджені ступні
запам'ятай мене такою —
твоєю, у черкеській сукні

26 чер. 07

* * *

усе віддать:
з коханням і життям
нам вирвать своє серце
і не згадать
лиш дарувать
лиш вам, лиш вам єдиним
якоїсь чорної пори
у межичассі днини

17 сер. 07

* * *

Білий туман
Чорна вода
Івана Купала
Краса молода
Рясні віночки із васильків
Плили і тонули
Ріки легкі!
У чорних косах
Нитки червоні
Знаком кохання
...І черевички м'яли траву
Серце кохане
Ним я живу

4 лип. 07

Ейфелева башта

легка як сонце
смуток і кохання
лиш птах шугає в вишині
шука страждання
і сподівання
на світлім гребені твоїм

там, де в волоссі
зорі ночують
і персти твої
птахам віщують
кліті скляні

прозора уранці
й осяяна ніччю
сумна й одинока
вже скільки стоїш?
роки пролетіли
як птахи химерні
а внизу як раніше
вирує Париж

* * *

нехай засну навік
у цій траві зеленій
хай зорі втратять рокам лік
й світитимуть на мене

а колись нехай вкриє вода
може душу мені охолодить
або хай предковична земля
танок свій піщаний наді мною заводить

я засну
хай із мене трава
й глід колючий і вишня росте
хай солоним впивається соком моїм
і солоним квітом цвіте

нехай ружа росте величава
з неї медом насититься хтось
і пізнає чи не пізнає
як щасливо мені жилось

* * *

через води летять кораблі
вдалині майоріють птахи
чи птахи то чи ні?
то вітри
то є крила
то вітрила
наших надій
то є мрія, що в рідний наш край
разом з думами нашими лине
разом з піснями нашими лине

* * *

мої очі в очах твоїх тонуть
мої руки
тануть в твоїх руках
моє серце
б'ється у твоїх грудях
а душа
відліта за ясний небокрай

8 січ. 08

* * *

де ви, друзі, де ви поділися
вже листя плава по воді
на острові нашому
мабуть зів'яли квіти
пам'ятаєш, як ми на згадку
збирали їх — ще діти
в одній зів'ялій книзі
я бережу їх досі
прийдіть, прошу, прийдіть
у цю останню осінь
залиште у блокноті
хоч три старих вірші
і усмішку у серці,
й кохання у душі

26 сер. 07

* * *

може хтось
заплаче мов птаха
над білим моїм будинком
де високі ростуть кипариси
біля озера.

вийду на хвилику
і осінь заригає
сизим дощем для мене
вже парує на плитці кава
і до болю знайома тема
симфонічний оркестр
грає в сусідній кімнаті
і пишу я листи до тих
хто в іще похмурішій хаті
чорнило розлітається
дрібними бризками
мої руки білі усипані
намиста червоними низками
чую, мене хтось гукає
за багато кілометрів звідси
я пишу їм листи
руками
у червонім намисті

7 вер. 07

сmt Біловодськ, Луганська область